

## KAPITOLA PRVNÍ

Potom, co jsem se v létě roku 1889 usmířila s bratry, strávila jsem celý srpen s kolíí Reginaldem na Ferdnelli, venkovském sídle mého dětství, a byla jsem šťastná. Po návratu do Londýna a do mého bezpečného, ač poněkud spartánského pokoje v Profesionálním ženském klubu, jsem si pořídila krásné nové šaty. Meruňkový fulár s lehce vycpanými rameny a úzkou sukni tentokrát nesloužil jako převlek, nýbrž byl určený pro mé pravé štíhlé já! Naštěstí z módy konečně vycházela postava typu „přesýpacích hodin“, zrovna, když už jsem nepotřebovala výplně hrudníku a regulátory boků, abych se skryla před Sherlockem a Mycroftem! Nemohla jsem se dočkat, až je zase uvidím jako pravá Enola Holmesová.

Ale z dnů se staly týdny, srpen se přehoupl v září a já od nich stále neměla žádné zprávy.

Ztrácela jsem naději. Zase jsem se cítila osamělá, což se zdá být mým osudem. I moje jméno Enola znamená pozpátku „alone“, sama. Chtěla jsem si koupit klobouk, který by se hodil k mým

meruňkovým šatům, ale ani vyhlídka této příjemné aktivity mě nevytáhla z mé netečnosti. A tak jsem jednoho slunného odpoledne místo pobíhání po obchodech sklíčeně seděla v klubovém salónku, když mi služebná přinesla vzkaz na mosazném tácku. „Ten pán říkal, že si počká na vaši odpověď, slečno.“

Víte, milí čtenáři, mužům byl vstup do Profesionálního ženského klubu přísně zakázán.

Nikdy jsem nedostávala vzkazy od mužů, a proto musel být tento od jednoho z bratrů. S největší pravděpodobností od Sherlocka, protože Mycroft se zřídka vychyloval ze své oběžné dráhy mezi jeho ubytováním v ulici Pall Mall, vládní kanceláří ve Whitehall a Diogenovým klubem. Srdce mi proto poskočilo, když jsem se natáhla pro dopis psaný na obyčejném papíru. Rozložila jsem ho a začala číst, ale nejdřív jsem se podívala na podpis.

Hrom do toho! Byl to jen doktor Watson. Psal:

*Drahá slečno Enolo,*

*jsem si jistý, že by Váš bratr Sherlock důrazně nesouhlasil s tím, že se na Vás obracím tímto způsobem, ale jako jeho přítel a lékař se cítím povinen Vás informovat o jeho znepokojivém stavu. Možná nevíte o tom, že je náchylný k pocitům melancholie. Jistě mě za to pokárá, ale musím Vás poprosit, abyste se za ním se mnou vydala. Doufám, že Vaše přítomnost by mohla situaci zlepšit. Čekám na Vaši odpověď.*

*Váš pokorný služebník,  
Doktor John Watson*